

## พระพักตร์ของพระเจ้าผู้สร้าง

LECTIO DIVINA

ธันวาคม 2011

### “วันนี้ พระผู้ไถ่ประสูติเพื่อท่านแล้ว” (ลก 2:11)

#### การประสูติของพระเยซูเจ้า

<sup>1</sup>ครั้งนั้น พระจักรพรรดิออกัสตัส ทรงออกพระราชกฤษฎีกาให้มีการสำรวจสำมะโนประชากรทั่วจักรวรรดิโรมัน <sup>2</sup>การสำรวจสำมะโนประชากรครั้งแรกนี้มีขึ้นเมื่อคีรีนีอัสเป็นผู้ว่าราชการแคว้นซีเรีย <sup>3</sup>ทุกคนต่างไปลงทะเบียนในเมืองของตน <sup>4</sup>โยเซฟออกเดินทางจากเมืองนาซาเร็ธในแคว้นกาลิลีไปยังเมืองของกษัตริย์ดาวิดชื่อเบธเลเฮมในแคว้นยูเดีย เพราะโยเซฟสืบเชื้อสายมาจากราชวงศ์กษัตริย์ดาวิด <sup>5</sup>ท่านไปลงทะเบียนพร้อมกับพระนางมารีย์ ซึ่งกำลังทรงพระครรภ์ <sup>6</sup>ขณะที่อยู่ที่นั่น ก็ถึงกำหนดเวลาที่พระนางมารีย์จะมีพระประสูติกาล <sup>7</sup>พระนางประสูติพระโอรสองค์แรก ทรงใช้ผ้าพันพระวรกายพระกุมารนั้น แล้วทรงวางไว้ในรางหญ้า เนื่องจากไม่มีที่ในห้องพักแรมเลย <sup>8</sup>ในบริเวณนั้นมีคนเลี้ยงแกะกลุ่มหนึ่งอยู่กลางแจ้ง กำลังเฝ้าฝูงแกะในยามกลางคืน <sup>9</sup>ทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้าปรากฏองค์ต่อหน้าเขา และพระสิริของพระเจ้ายิ่งส่องแสงรอบตัวเขา คนเลี้ยงแกะมีความกลัวอย่างยิ่ง <sup>10</sup>แต่ทูตสวรรค์กล่าวแก่เขาว่า “อย่ากลัวเลย เพราะเรานำข่าวดีมาบอกท่านทั้งหลาย เป็นข่าวดีที่จะทำให้ประชาชนทุกคนยินดีอย่างยิ่ง **“วันนี้ ในเมืองของกษัตริย์ดาวิด พระผู้ไถ่ประสูติเพื่อท่านแล้ว พระองค์คือพระคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้า”** <sup>12</sup>ท่านจะรู้จักพระองค์ได้จากเครื่องหมายนี้ ท่านจะพบกุมารคนหนึ่ง มีผ้าพันกายนอนอยู่ในรางหญ้า” <sup>13</sup>ทันใดนั้น ทูตสวรรค์อีกจำนวนมากปรากฏมาสมทบกับทูตสวรรค์องค์นั้น ร้องสรรเสริญพระเจ้าว่า

<sup>14</sup>พระสิริรุ่งโรจน์จงมีแด่พระเจ้าในสวรรค์สูงสุด

และบนแผ่นดิน สันติจงมีแก่มนุษย์ที่พระองค์โปรดปราน” (ลก 2:1-14)

**Lectio** (ทำความเข้าใจพระวาจา)

#### “ผู้ที่เห็นเรา เห็นพระบิดาของเรา”

การบังเกิดของพระเยซูเจ้าเป็นสัญญาณบอกเวลาที่ มนุษย์สามารถมองเห็นพระเจ้าได้แล้ว ในพระวรสารภาคอาร์มภท ยอห์นบันทึกไว้ว่า “ไม่มีใครเคยเห็นพระเจ้าเลย” (ยน 1:18) บัดนี้พระองค์ทรงปรากฏกายให้มนุษย์สามารถแลเห็นพระองค์ได้ อาศัยความเชื่อ เครื่องหมายและกายสัมผัส ดังเช่นบรรดาอัครสาวก และชนร่วมสมัยของพระองค์บางคน ยอห์นยังกล่าวอีกว่า “พระบุตรเพียงพระองค์เดียว ผู้สถิตอยู่ในพระอู่ของพระบิดานั้น ได้ทรงเปิดเผยให้เรา” (ยน 1:18)

ตั้งแต่แรกเริ่ม พระบุตรทรงเป็นผู้เปิดเผยพระบิดาให้เรา รู้ พระองค์ทรงเป็นพระวจนาตถ์ ทรงเป็นเครื่องหมายแรก ทรงเป็นจุดเริ่มต้น คำยืนยันนี้ เป็นผลดีแก่เรา เรามนุษย์ผู้อ่อนแอ

ต้องการความมั่นใจ ซึ่งเราก็ได้รับจากพระองค์

**"มีพระเจ้าเพียงพระองค์เดียว และพระเจ้ากับมนุษย์ก็มีคนกลางแต่เพียงผู้เดียวซึ่งเป็นมนุษย์คนหนึ่ง คือพระคริสตเยซู" (1 ทธ 2:5)**

พระเจ้านั้นใช้บุคคลที่เรามองไม่เห็นอีกต่อไป บางคนไม่ยากเชื่อในพระเจ้าเนื่องจากมองไม่เห็น แต่การมองเห็นอย่างเดียวยังไม่พอ พระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์จริงในประวัติศาสตร์ และพระบุตรทรงเปิดเผยให้ทราบด้วย ยิ่งกว่านั้น เนื่องจากพระบุตรทรงเป็นผู้เปิดเผยให้ทราบ พระองค์จึงมีบทบาทสำคัญ หนึ่งเดียว ในประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติ

ทารกที่เกิด ณ เมืองเบทเลเฮมมีบทบาทสำคัญที่สุด เป็นบทบาทหนึ่งเดียวระหว่างสวรรค์และแผ่นดิน

นักบุญอัมโบรสกล่าวว่า " พระเยซูเจ้าทรงเป็นมนุษย์คนหนึ่ง ยิ่งกว่านั้น พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าที่เสด็จมาบังเกิดเป็นมนุษย์ พระองค์ทรงเปี่ยมด้วยพระหรรษทานและความจริง จึงเป็นศูนย์กลางชีวิตของเรา เราจึงไม่สามารถค้นพบพระองค์ได้ทั้งหมด สวรรค์และแผ่นดินรวมเป็นหนึ่งเดียวในพระองค์ นี่คือนิยามของคริสตมาสำหรับเรา

พระวจนาตถ์ทรงเชื่อเชิญเราว่า "ไปเบทเลเฮมกันเถิด" .....เป็นคำเชิญแก่มนุษย์ผู้นำสงสาร คนเลี้ยงแกะเป็นเครื่องหมายบ่งบอกว่า พระวรสารได้ถูกเปิดเผยแก่คนยากจน มนุษยชาติไม่จมอยู่ในบาปของตนอย่างสิ้นหวังอีกต่อไป มนุษยชาติตอบรับคำเชิญพร้อมกับคนเลี้ยงแกะว่า "ให้เราไปกันเถิด"

**"ลูกต้องทำภารกิจของพระบิดาของลูก"**

ในพระวรสารโดยนักบุญลูกาบทที่สองมีเรื่องเล่าเกี่ยวกับพระเยซูเจ้าเมื่อทรงมีพระชนมายุสิบสองพรรษา ได้ขึ้นไปกรุงเยรูซาเล็มพร้อมกับนักบุญโยเซฟและพระมารดา ตามที่มีกำหนดไว้ในบทบัญญัติ เด็กที่มีอายุต่ำกว่าสิบสองขวบไม่มีข้อบังคับให้เดินทางไปกรุงเยรูซาเล็ม แต่เมื่อครบสิบสองขวบแล้ว บิดามารดาที่ศรัทธาจะนำบุตรของตนไปแสวงบุญด้วย "เมื่อวันฉลองสิ้นสุดลง ทุกคนก็เดินทางกลับ แต่พระเยซูเจ้ามิได้ร่วมเดินทางไปด้วย" พระองค์กลับไปที่ยेरูซาเล็มอีก เราไม่เข้าใจว่าเพราะเหตุใดพระองค์จึงทรงทำเช่นนั้น

โยเซฟและมารีย์ตามหาพระองค์ถึงสามวัน ในที่สุดได้พบพระองค์ในพระวิหาร "ประทับอยู่ในหมู่อาจารย์ ทรงฟังและโต้ถามพวกเขา" ทุกคนให้ความสนใจต่อเด็กคนนี้ "เมื่อโยเซฟพร้อมกับพระนางมารีย์เห็นพระองค์ ก็รู้สึกแปลกใจ พระมารดาจึงตรัสถามพระองค์ว่า "ลูกเอ๋ย ทำไมจึงทำกับเราเช่นนี้ ดูซิ พ่อกับแม่ต้องกังวลใจตามหาลูก".....พระองค์ตรัสตอบว่า....."ลูกต้องทำภารกิจของพระบิดาของลูก" คำตอบที่เป็นทั้งบทสอนและรูปธรรม

**Meditatio** (อ่านชีวิตในพระวาจา)

เมื่อพระวจนาตถ์ทรงรับธรรมชาติมนุษย์ พระองค์ทรงเป็นเหมือนเราทุกอย่าง เว้นแต่บาป ทรงผสมความน่าสมเพชของมนุษย์กับธรรมชาติของพระเจ้าให้เป็นหนึ่งเดียวกัน พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าที่ประทับอยู่ในความน่าสมเพชของมนุษย์

คำของพระนางมารีย์ฟังดูหนักหน่วง "พ่อกับแม่ต้องกังวลใจ" คำถามก็คือ ท่านทั้งสองผู้เปี่ยมด้วยพระปรีชาญาณ เพราะเหตุใดจึงต้อง"กังวลใจ"ด้วยเล่า? ความรู้สึกของแม่พระสะท้อนธรรมชาติมนุษย์ออกมาให้เห็น เป็นสภาพของมนุษย์ที่เปราะบางและอ่อนแอเพราะบาปของอาดัม พระเยซูเจ้าทรงตอบท่านทั้งสองว่า **"ลูกต้องทำธุรกิจของพระบิดาของลูก"**

หากเราทบทวนดูชีวิตของพระเยซูเจ้าบนโลกนี้ เราจะพบสิ่งที่พระองค์ตรัสไว้ว่า "บุตรแห่งมนุษย์ ไม่มีที่จะวางศิระษะ".....พระองค์ทรงเจริญชีวิตอย่างยากจน ขาดสิ่งของเครื่องใช้ ขาดอาหาร ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการดำรงชีพอย่างผาสุกบนแผ่นดิน

เมื่อทรงกระแสงขณะจ้องมองนครเยรูซาเล็ม ดูเหมือนพระองค์อยากจะบอกว่า เป็นนครที่ยิ่งใหญ่ แต่ไม่เที่ยง สิ่งสร้างที่ใหญ่โตรโหฐานและงดงาม สักวันจะพังลงมาจนหาหินซ้อนหินไม่ได้ เมื่อทรงยืนอยู่หน้าหลุมศพของลาซารัส พระองค์ทรงพระกระแสงอีกครั้ง ทรงหวั่นไหวในพระทัย เมื่อประทับอยู่บนกางเขน พระองค์ตรัสว่า....."ทุกสิ่งสำเร็จสมบูรณ์แล้ว"

ดูเหมือนว่าขณะที่พระเยซูเจ้าทรงพระชนม์อยู่บนโลกนี้ พระองค์ทรงรับสภาพของมนุษย์ในทุกมิติ ไม่ว่าจะเป็นความสุข หรือ ความทุกข์ แต่พระองค์ไม่เคยตัดขาดจากการ **"ทำธุรกิจของพระบิดาของพระองค์"** เลย

ในเทศกาลพระคริสตสมภพ พระเยซูเจ้าทรงประทานภาพที่สมบูรณ์ของการเจริญชีวิตให้กับเรา ฉะนั้นบนโลกนี้ ถูกจำกัดด้วยสภาพของโลกมนุษย์ บางครั้งต้องร้องไห้ บางเวลาชีวิตตกอยู่ในความมืดมน ทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัส แต่ไม่ท้อใจ เพราะในทุกขณะ ทุกสถานการณ์ ฉันกำลัง"ทำธุรกิจของพระบิดาของฉัน" นี่คือนักบุญที่ธรรมชาติพระเจ้ากับธรรมชาติมนุษย์หล่อหลอมเข้าเป็นหนึ่งเดียวกัน นี่คือนักบุญที่คริสตมาสมาถึงฉัน ในยามที่ประเทศชาติกำลังทุกข์ทรมานด้วยภัยพิบัติต่างๆ พระวาจาที่พูดถึง องค์พระผู้ช่วยให้รอดพ้น ความหวัง ความยินดี แผนการแห่งชีวิต

นี่คือวิสัยทัศน์ของความเป็นจริง มิใช่ความขัดแย้ง ฉะนั้นารู้สึกว่า ในทุกขณะ ฉันกำลังทำ"ธุรกิจของพระบิดาของฉัน" ฉันสามารถเรียก Abba ของพระเยซูเจ้าว่า "พ่อ"ของฉัน นักบุญเปาโลกล่าวไว้ใน รม 8:15 ว่า "ท่านทั้งหลายไม่ได้รับจิตการเป็นทาส.....แต่ได้รับจิตการเป็นบุตรบุญธรรม ซึ่งทำให้เราร้องออกมาว่า "อับบา พ่อเจ้า" ดังนั้นฉันกำลังทำ"ธุรกิจของพระบิดาของฉัน"อยู่ทุกขณะ

ความทุกข์หรือ? ความกังวลใจหรือ? แม้มีความวิตกกังวล พระเยซูเจ้าก็มีได้ขจัดมันออกไป พระองค์อาจจะขอโทษแม่พระและนักบุญโยเซฟก็ได้ แต่พระองค์ทรงกระทำมากกว่านั้น ทรงประทานคำตอบที่สมบูรณ์ให้ **"ลูกกำลังทำธุรกิจของพระบิดาของลูก"** ความกังวลใจไม่เป็นความกังวลใจอีกต่อไป แต่กลับเป็นช่วงเวลาของพระเจ้า

คริสตมาสให้คำตอบที่ฉันกำลังแสวงหาในชีวิต เพื่อจะมาถึงจุดนี้ จำเป็นต้องอาศัยพระพรจากพระจิตเจ้า พระวาจาของพระเจ้าคือ "dabar" พระเจ้าตรัสและทรงกระทำ พระองค์ตรัสว่า.... ในยามที่ลูกวิตกกังวล ลุกกำลังกระทำธุรกิจของพระบิดาของลูก เราจะไม่ต้องการสิ่งอื่นใด แต่เราอยากทำทุกอย่างให้เป็น "ธุรกิจของพระบิดา"

พระเยซูเจ้าทรงกระทำธุรกิจของพระบิดาของพระองค์เสมอ ทรงเสด็จมาเจริญชีวิตในครรภ์ของพระมารดา ทรงประทับในรางหญ้า หนีไปประเทศอียิปต์ ในการเจริญชีวิตประจำวันทั้งที่นาซาเร็ธและในช่วงพระชนม์ชีพเปิดเผย ในห้องรับประทานอาหารครั้งสุดท้าย บนเขากัลวาริโอ ชีวิตของพระองค์เป็นบทเรียนล้ำค่าสำหรับเรา เพราะพระองค์ทรงต้องการทำทุกอย่างเหมือนเรา

เราอดไม่ได้ที่จะหันมาหาแม่พระเพื่อรำพึงพระวาจาพร้อมกับพระนาง แม่พระพูดกับพระเยซูเจ้าว่า "พ่อกับแม่ต้องกังวลใจ" ไม่น่าเชื่อว่าพระแม่จะมีความรู้สึกเช่นนี้ ในเมื่อพระนางได้รับการเปิดเผยทุกอย่างจากพระเจ้า ความกังวลใจของแม่พระเป็นเรื่องเล็กน้อย เมื่อเทียบกับ "ธุรกิจของพระบิดา" บนความวิตกกังวลของมนุษย์มีคำตอบที่สมบูรณ์ คือ "ทรงทอดพระเนตรผู้รับใช้ต่ำต้อยของพระองค์...และทรงกระทำกิจการยิ่งใหญ่สำหรับข้าพเจ้า"

ช่วงคริสตมาส แม่พระทรงมีความสุข แม้ที่โรงแรมจะมีคนปิดประตูใส่หน้าแล้วบอกว่า ไม่มีที่...แม่พระคงมีความวิตกกังวลแต่เป็นความวิตกกังวลที่ผ่านพ้นไปแล้ว.....การหนีไปประเทศอียิปต์.....ความกลัวต่อเฮโรดคงเข้มข้น อีกทั้งความทุกข์อื่นอีกมากมาย แม่พระได้เจริญชีวิตสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด

### **ORATIO** (พระวาจาช่วยฉันภาวนา)

**ขอโทษ** “พระวาจนารถประทับอยู่ในโลก และโลกถูกสร้างโดยอาศัยพระองค์ แต่โลกไม่รู้จักพระองค์ พระองค์เสด็จมาสู่บ้านเมืองของพระองค์ แต่ประชากรของพระองค์ไม่ยอมรับพระองค์” (ยน 1:10-11)

**ขอบคุณ** “พระสิริรุ่งโรจน์จงมีแด่พระเจ้าในสวรรค์สูงสุด และบนแผ่นดิน สันติจงมีแก่มนุษย์ที่พระองค์โปรดปราน.....คนเลี้ยงแกะกลับไปโดยถวายพระพรและสรรเสริญพระเจ้า ในเรื่องต่างๆ ที่พวกเขาได้ยินและได้เห็น ตามที่ทูตสวรรค์บอกไว้” (ลก 2:14.20)

**ขอพรพระจิตเจ้า** “ท่านทั้งหลายเป็นจดหมายจากพระคริสตเจ้า เป็นจดหมายที่เราเขียนมิใช่เขียนด้วยน้ำหมึก แต่เขียนด้วยพระจิตของพระเจ้าผู้ทรงชีวิต มิได้จารึกไว้บนแผ่นศิลา แต่จารึกไว้ในดวงใจของมนุษย์ ดุจจารึกบนแผ่นศิลา” (2 คร3:3)

### **CONTEMPLATIO** (พระวาจาของพระเจ้าเป็นจริง)

“เรามีได้เกิดจากสายเลือด มิได้เกิดจากความปรารถนาตามธรรมชาติ มิได้เกิดจากความต้องการของมนุษย์ แต่เกิดจากพระเจ้า พระวาจนารถทรงรับธรรมชาติมนุษย์ และเสด็จมาประทับ

อยู่ในหมู่เรา เราได้เห็นพระสิริรุ่งโรจน์ของพระองค์ เป็นพระสิริรุ่งโรจน์ที่ทรงรับจากพระบิดา ในฐานะพระบุตรเพียงพระองค์เดียว เปี่ยมด้วยพระพรพรทานและความจริง" (ยน 1:13-14)

## COMMUNICATIO (พระวจนาตถ์เสด็จมาประทับอยู่ในหมู่เรา)

คนเลี้ยงแกะได้ทราบข่าวจากทูตสวรรค์ เป็นข่าวที่ทำให้ชีวิตของพวกเขาเปลี่ยนไป ชีวิตของพวกเขาที่อยู่ในความโดดเดี่ยวและยากจน บัดนี้เปี่ยมล้นด้วยความยินดี เขาจึงรีบไปแจ้งข่าวดีนี้ให้ทุกคนได้ทราบ

คืนนั้น นิโคเดมัสนอนไม่หลับ หลายปีก่อนเขาเคยมีอาการเช่นนี้ เมื่อกษัตริย์เฮโรดเรียกเข้าเฝ้า เพราะต้องการทราบที่ "กษัตริย์ชาวยิวที่เพิ่งประสูติอยู่ที่ใด" เขาเป็นอาจารย์ทางกฎหมาย ได้ใช้เวลาอยู่ในพระวิหารเป็นเวลานาน เพื่อค้นหาคำตอบจากพระคัมภีร์ วันนั้น มีเด็กน้อยคนหนึ่งนั่งอยู่ท่ามกลางพวกเขา บุคลิกน่าประทับใจ ดวงตาเป็นประกาย บ่งบอกถึงพลังอำนาจที่มีอยู่ภายใน ไม่มีใครไล่เขาออกไป ตรงข้าม ทุกคนรู้สึกประทับใจในตัวเด็กคนนี้ เขาพูดจาจะฉานส่อแววของความฉลาด ทุกคนได้ยินคำตอบที่เขาพูดกับมารีย์และโยเซฟ ซึ่งกำลังตามหาเขาด้วยความวิตกกังวล คำตอบของเขาเป็นการเปิดเผยมากกว่าคำอธิบาย รอยยิ้มบนใบหน้าเป็นเหมือนแสงจากสวรรค์ **"ลูกต้องทำภารกิจของพระบิดาของลูก"**

เกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นอย่างใหญ่หลวงในจิตใจของนิโคเดมัส มีบางสิ่งบางอย่างแทรกเข้ามาเปิดเส้นขอบฟ้าใหม่ เกือบยี่สิบปีแล้ว ที่เขาพบกับเด็กน้อยผู้นั้น คำพูดของเขายังดังก้องกังวานอยู่ในโสตประสาทตลอดเวลา

วันนั้น เขาได้ยินเสียงเทศน์ที่ดึงดูดจิตใจผู้คน เขาจ้องมองอาจารย์คนนั้น เสียง รูปลักษณ์ คำพูด ช่างเหมือนของเด็กน้อยที่เขาเคยพบในพระวิหาร เขารู้สึกกระปรี้กระเปร่าขึ้นมาทันที และตัดสินใจจะต้องพบกับอาจารย์ผู้นี้ให้ได้ ตนเป็นถึงอาจารย์ทางกฎหมาย หากจะต้องไปพบอาจารย์เยชูตอนกลางวันคงไม่เหมาะ อาจตกเป็นเหยื่อของการซุบซิบนินทาได้ เขาจึงไปหาอาจารย์เยชูตอนกลางคืน เมื่อดวงอาทิตย์ลับขอบฟ้าไปแล้ว คำพูดสองประโยคเกาะกินใจเขาตลอดเวลา **"พระเจ้าทรงรักโลกอย่างมาก จึงประทานพระบุตรเพียงพระองค์เดียวของพระองค์ เพื่อทุกคนที่มีความเชื่อในพระบุตร จะไม่พินาศ แต่จะมีชีวิตนิรันดร"** กับ **"จำเป็นต้องเกิดใหม่"** เขาเข้าใจว่า มีสิ่งใหม่ที่เปิดยุคใหม่กำลังเกิดขึ้น เขารู้สึกประทับใจมาก สองประโยคนี้เพียงพอแล้วสำหรับเขา การเป็นอาจารย์ทางกฎหมายไม่ได้ช่วยอะไรเลย เป็นศิษย์ของอาจารย์เยชูดีกว่า

เด็กน้อยแห่งพระวรสารได้เกิดมา น่าจะเป็นคริสตมาสสำหรับทุกคน